

Субота

А-А-А-А-А-А-А-А!

Мій сад... зник.

Мій розкішний дерев'яний будинок... щез!

Моя таємна бібліотека з купою книжок про Майн-крафт... **ПРОПАЛА!**

Я не знаю, що сталося. Однієї миті я розгортаю книгу «Довідник про коней», а наступної — я вже стою біля треку для кінних перегонів. Як це в біса сталося?! Це все через те, що книжка висіла в повітрі над столом? Чи це просто якийсь глюк у грі? О ні, а раптом це я — глюк у грі? *ковть*

Що ж, зараз немає часу перейматися цим. Є серйозніші проблеми. Треба знайти притулок, поки не настала ніч. А ще краще — просто **ЗАРАЗ!** Не хочу ночувати **НАДВОРІ**. (Або, ще гірше, у земляній хатинці, де огортає паніка.)

• • •

Маю чудові новини! Я знайшов новий будинок, і він прекрасний! Біля треку для перегонів є величезний фермерський дім, здоровенна стайня та височезне зерносховище. Їх усі оточує довгий кам'яний мур, мабуть, для того, щоб туди не пролізли мори. Цей дім на вигляд навіть безпечніший, ніж розкішний дерев'яний будинок у минулому світі.

Хороші новини: тут є ліжко, на якому я зможу спати по кілька хвилин уночі, магічний стіл, що виробляє палиці, та кам'яна коробкоштука (яка робить те, що зазвичай роблять кам'яні коробкоштуки).

Погані новини: я ніде не можу знайти бібліотеку зі столом, над яким літають книжки! Я перевірів увесь дім, навіть меблі поперевертав. Нічого сінько. Тепер мені трохи лячно. А раптом це саме стіл

з летючими книгами переніс мене в цей світ?
А що, як це був **ОДИН-ЄДИНИЙ** стіл? Це означає,
що я **НІКОЛИ** не виберуся із цього світу? *ковть*

До того ж із цим будинком може виникнути ще одна
проблема. Попередній дім був занедбаний, і це
було видно: павутиння довкола, комин, що поріс
мохом. А цей дім охайний і прибраний. Можна
подумати, що це хороші новини, так? Ну, тобто,
якщо немає павутиння, то й павуків нема. Однак
тепер я почуваюсь Золотоволосою. А що, як хтось
(чи щось) повернеться? Проте я не бачу якихось
ознак, що хтось може незабаром повернутися. Тут
немає мисок із гарячою кашею або чогось схожого.
(Хоча я б не відмовився поїсти каші, замість того
щоб гризти остогидлу моркву.)

Гадаю, сьогодні варто спати із розплющеним оком
про всяк випадок.

Неділя

Хороші новини: я маю сусідів.

Погані новини: коні ховаються.

Сьогодні я вирішив відкинути **УСІ** хвилювання й повеселитися, гасаючи верхи на конях. Я пішов до величезної стайні, щоб узяти собі коня. Виявилось, що в стайні такі ж автоматичні двері, як у крамниці пана Рімольді. Я бігав сюди-туди, проскакував між дверей, і вони мене не зачіпали. Врешті я набігався досхочу, й ніхто на мене не нагримав. Пан Рімольді чомусь не любить, коли я випробовую його автоматичні двері.

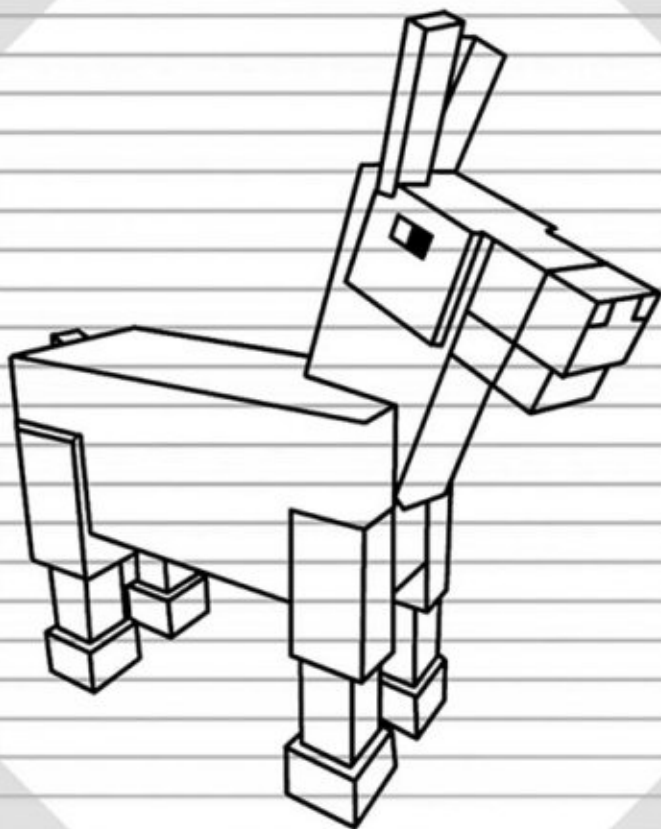
Але то таке. Усередині стайня ще більша. Єдине, що тут кепсько, — це те, що стійл аж 12, а коней — **НУЛЬ**. Як так?

Отже, майже весь день я тинявся повсюди й шукав коня. Бачив і корів, і свиней, і курей. Але тільки **НЕ** коней. Може, вони ховаються? Тоді я задумався, чи в Майнкрафті взагалі є коні. Та, певно, мають бути, бо навіщо тут трек для перегонів? Щоб змагатися верхи на свинях? (Ги, можна було б луснути зо сміху від такого.)

Але, на щастя, я знайшов собі сусі-іго-го-дів. Жартую. Це не коні, а люди. Я надібав поселення неподалік від фермерського будиночка. Трохи заспокоюєшся, коли знаєш, що поруч є інші люди, навіть якщо не вмієш говорити сільською мовою. Тішить те, що вночі монстри полюватимуть не лише на мене.

Однак пізніше того дня мені таки пощастило. Я знайшов **ОДНОГО** коня в пустелі.

Була лише одна малесенька проблема: я не знав, що з ним робити. За все своє життя я лише раз

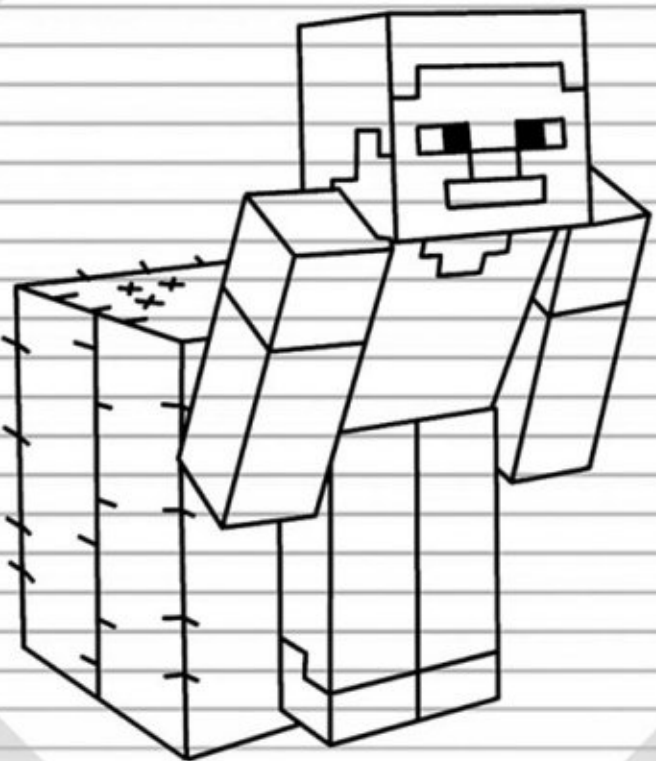
їздив верхи, і то кінь був прикріплений до каруселі. Шкода, що я не захопив той довідник про коней, коли знайшов цього коня в пустелі.

Мене одразу стривожили кілька думок:

- 1) чи цей кінь приручений?
- 2) чи він хвицне мене?
- 3) чи він вкусить мене?
- 4) чи він накакає на мене? Ги, жартую. У Майнкрафті немає каків. (Чи є?)

Я не знав, що може трапитися, коли намагаєшся приборкати коня. Але хіба ж це так складно? Я наблизився до коня так, як це роблять герої фільмів. Повільно підійшов до нього й говорив лагідним, заспокійливим голосом. Кінь не втік тієї ж миті, і я вирішив, що це добрий знак. Легенько погладив його кілька разів і вже наступної миті зненацька опинився на його спині. «А це досить легко», — подумав я.

Але не встиг я моргнути, як **БУХ!** Гепнувся додолу! Ай! Просто на кактус!

Повірити не можу, що цей кінь мене скинув! Я не цілком упевнений, але зуб даю, що він посміхався.

Моя друга спроба закінчилася так само швидко, як і перша. Хіба що цього разу я гепнувся об дерево. Мені це не надто сподобалося. Кінь насмішкливо вишкірився (тепер я в цьому впевнений!) і побіг собі геть. Я кинувся за ним: не хотів весь наступний день шукати нового коня.

Трохи згодом кінь зупинився біля ставка, щоб напитися. Я не здивувався, бо після такої катапульти точно захочеться пити. А тоді в мене сяйнула чудова думка. Вилізу на нього, поки він п'є. Тому я заскочив на його спину, але він одразу мене скинув. Просто у воду!

І цього разу та паскудна тварина несамовито зареготала. Але я страшенно здивувався, коли замість «іго-го!» з його рота вирвалося гучне «гі-і-а-а!»

Ви знущаетесь? Я весь день намагався приборкати **ВІСЛЮКА?** Мені здалося, що він схожий на коня. Та хіба ж я знав?